

TOT ENREDANT LA TROCA

Si no hagués ocorregut altres vegades, amb pretextos diferents, sorprendria de comprovar fins a quin punt poden arribar a coincidir l'extrema dreta i l'extrema esquerra. Actualment, amb motiu del conflicte bèl·lic entre àrabs i jueus, l'una i l'altra han posat les seves simpaties a favor dels àrabs. O, potser més exactament, han unit les seves antipaties contra els jueus. Per força, l'una o l'altra han d'haver caigut en alguna incoherència.

En principi, sembla que l'ultra dreta és més conseqüent en la seva actitud antijueva, ja que li ve de lluny i pot invocar precedents de gran anomenada. A l'esquerra costa una mica més d'entendre-la, no se sap ben bé quina fascinació poden haver exercit damunt d'ella els petits o mitjans regnes feudals del Pròxim Orient, les monarquies multimilionàries gràcies al petroli o aquests països que, amb l'Alcorà a les mans, reincorporen a les seves lleis càstigs tan exemplars com la lapidació dels adúlter. En aparença (i si només fos una qüestió de principis) fa l'efecte que les esquerres més aviat s'haurien de sentir identificades amb Israel, on s'han realitzat experiències de treball en règim cooperatiu amb resultats notables. Però ja se sap que a l'hora de les opcions cadascú ha d'ésser lliure de quedar-se amb les que més li plaguin, a condició de no excitar-se massa i de no contribuir a endanyar les ferides.

De tota manera, i en el cas concret de la guerra esmentada, no cal que les dretes i les esquerres pro-islàmiques pateixin d'una manera exagerada. Ni l'esperit més pusilhànim podria arribar a témer que les nacions àrabs (amb uns 150 milions d'habitants en conjunt) vegin amenaçada la seva existència per Israel, un Estat amb una població inferior a la de la PROVINCIA de Barcelona. La possibilitat contrària —que Israel se senti en perill d'extermini total— té més versemblança, explica la combativitat dels jueus i el fet que no se sentin del tot tranquils per l'ajut que reben d'una gran potència, ja que els seus enemics compten amb padrinatges equivalents.

Es curiós de constatar que la majoria de països d'aquesta conflictiva zona del món deuen la seva independència política a uns escrúpols, diríem, de mena ètica. S'ha afirmat sovint que la creació de l'Estat d'Israel fou la conseqüència d'un remordiment col·lectiu per les matances de jueus, però no és menys cert que, en un moment crític de la seva història, Europa experimentà la vergonya de les colònies i no es va sentir amb prou força moral per a retenir-les. Hi ha, és clar, altres factors i altres casos, però és evident que una bona part dels Estats àrabs deuen la seva llibertat al reconeixement d'uns drets, més que no pas a haver-la conquistada.

La pena és que tots aquests pobles de sobirania tan recent no n'hagin fet un ús més civilitzat i que, amb tants problemes com tenen, posin de preferència damunt la taula aquells que, segons ells, tan sols es poden resoldre amb la guerra.

I llàstima, també, que les grans potències destinin els seus recursos a atiar els contendents, en comptes d'incitar-los a conviure i a acceptar un arbitratge imparcial. Naturalment, això és una truita monumental per a ésser somiada a còpia de bona fe, perquè mentre el tràfic d'armes sigui un negoci tan net (en el mal sentit de la paraula), mentre el petroli es presti a combinacions tan atractives i mentre els habitants d'un país siguin considerats poca cosa més que caps de bestiar i segons la seva capacitat de consum, la cosa no tindrà remei. Per això és tan estrany que l'ala esquerra de les esquerres, que proclama la seva lluita contra els mercadeigs esmentats, hagi pres partit bèl·lic allistant-se en una de les dues guerres santes.

PERE CALDERS